



ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr. Lucií Trejbalovou v právní věci žalobce **L.J.**, bytem ■■■, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4, proti žalovanému **Krajskému úřadu Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, 461 80 Liberec 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne **13. 9. 2016, č. j. OD 812/16-2/67.1/16248/St,**

t a k t o :

- I. Žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 13. 9. 2016, č. j. OD 812/16-2/67.1/16248/St, se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

I. Předmět řízení

Předmětem soudního přezkumu je shora označené rozhodnutí žalovaného, kterým žalovaný zamítl žalobcovo odvolání a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Jablonec nad Nisou, odboru správního, oddělení přestupků (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 16. 5. 2016, č. j. 43786/2016.

Tímto rozhodnutím byl žalobce shledán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), neboť nerespektoval § 18 odst. 4 uvedeného zákona, a přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, neboť nerespektoval § 6 odst. 7 písm. a) v návaznosti na § 118 odst. 1 písm. a) uvedeného zákona. Přestupků se měl žalobce dopustit tím, že dne ■■■ v ■■■ hod. v obci Jablonec nad Nisou na pozemní komunikaci ulice ■■■ ve směru do centra (místo identifikováno dle GPS

souřadnic) řídil vozidlo ■ RZ ■, přičemž překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci, kde smí jet řidič nejvýše rychlostí 50 km/h, o 14 km/h (resp. o 11 km/h), když jel rychlostí 64 km/h (resp. 61 km/h při zohlednění odchylky), a na výzvu strážníka k předložení dokladů, které musí mít řidič při řízení u sebe, předložil neplatný řidičský průkaz ev. č. EA ■ vydaný Magistrátem hl. m. Praha s datem vydání 4. 8. 2004 s platností do 3. 8. 2014, přestupky spáchal nedbalostním jednáním ve formě nedbalosti nevědomé. Za přestupky byla žalobci podle § 11 odst. 1 písm. b), § 12 odst. 1 a 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, a podle § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a dále povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.

Správní orgán I. stupně rozhodoval na podkladě oznámení o přestupku sepsaného městskou policií na místě silniční kontroly, oznámení o přestupku doplněného úředním záznamem o průběhu měření rychlosti a silniční kontroly, dále záznamu o přestupku z radarového zařízení RAMER10 a snímku žalobcova vozidla ■ RZ ■ ■ barvy s naměřenou rychlostí 64 km/h (vše ze dne 11. 3. 2016), mapy s vyznačením místa měření dle GPS souřadnic, ověřovacího listu silničního radaru RAMER10 C, osvědčení strážníka S. k obsluze měřicího zařízení, dokladu o součinnosti městské policie a Policie ČR – Policií ČR potvrzeného seznamu ulic s uvedením celého úseku ulice ■, výpisu z registru vozidel a evidenční karty řidiče, včetně detailu řidičského oprávnění.

Přestupky žalobce byly projednány při ústním jednání konaném dne 11. 5. 2016 v nepřítomnosti žalobce a jeho zmocněnce (poté, co bylo zmocněnci sděleno, že termín ústního jednání nelze přesunout), který se později uvedeného dne dostavil ke správnímu orgánu I. stupně a převzal kopii spisového materiálu.

Na základě uvedených podkladů správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 16. 5. 2016 vyslovil, že je žalobce vinen a svým jednáním naplnil znaky uvedených přestupků, za což se mu ukládá pokuta ve výši 1 500 Kč a dále povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že žalobce byl nepochybně řidičem uvedeného vozidla, nedodržel nejvyšší dovolenou rychlost v obci na pozemní komunikaci ulici Rychnovská ve směru do centra obce Jablonec nad Nisou, když tuto rychlost po odečtu tolerance překročil o 11 km/h, neboť jel rychlostí 61 km/h, což bylo prokázáno záznamem o přestupku z radarového měřiče RAMER10 C, který byl ověřen a obsluhován proškoleným strážníkem městské policie. Dále správní orgán I. stupně konstatoval, že na výzvu strážníka k předložení dokladů, které musí mít řidič u sebe, žalobce předložil neplatný řidičský průkaz s platností do 3. 8. 2014. Správní orgán I. stupně dovodil, že byly naplněny formální i materiální znaky skutkové podstaty uvedených přestupků, žalobci za oba přestupky uložil pokutu na samé dolní hranici rozpětí zákonné sazby.

Uvedenému rozhodnutí se žalobce bránil blanketním odvoláním, které nebylo ani k výzvě doplněno. Pouze v e-mailovém podání (nepodepsaném a následně nedoplněném) zmocněnec žalobce uvedl, že žalobce automobil neřídil, řídila ho jeho přítelkyně, která ale nechtěla přijít o řidičský průkaz, a že nebylo řádně doloženo oprávnění obecní policie měřit rychlost v uvedeném úseku.

Správní orgán I. stupně proto před předložením spisového materiálu žalovanému dokazování doplnil o svědecké výpovědi strážníků ■ a ■, kteří měření rychlosti

žalobcova vozidla prováděli a žalobce následně kontrolovali, a přítelkyně žalobce ■■■, která ale podání svědecké výpovědi odmítla, protože jí hrozí riziko ze spáchání přestupku. O provedení svědeckých výpovědí mimo ústní jednání byl žalobcův zmocněnec vyrozuměn. Spisový materiál byl ještě doplněn o písemné vyjádření Krajského ředitelství policie Libereckého kraje ze dne 11. 12. 2015 adresované Městské policii Jablonec nad Nisou s názvy ulic a úseky měření, vydané podle § 79a zákona o silničním provozu, se seznamem ulic v Jablonci nad Nisou, kde je městská policie oprávněna provádět měření rychlosti vozidel. Dne 19. 8. 2016 byl žalobce prostřednictvím zmocněnce vyzván k uplatnění práva seznámit se s podklady rozhodnutí.

Napadeným rozhodnutím ze dne 13. 9. 2016 žalovaný žalobcovo odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Žalovaný dospěl k závěru, že ústní jednání se konalo v souladu s § 74 odst. 1 zákona o přestupcích v nepřítomnosti žalobce. Konstatoval, že svědeckými výpověďmi strážníků, kterým byl zmocněnec žalobce přítomen, bylo potvrzeno, že řidičem vozidla v době spáchání přestupku byl žalobce, a že vozidlu byla naměřena rychlost jízdy 61 km/h (po odečtu přípustné tolerance) v místě, kde je povolena nejvyšší rychlost jízdy 50 km/h. Žalovaný dospěl k závěru, že měření bylo provedeno metrologicky ověřeným radarovým rychloměrem, měření prováděla osoba, která je držitelem osvědčením potvrzujícího způsobilost ovládání daného rychloměru. Rychlost byla měřena městskou policií v úseku určeném Policií ČR. Z oznámení přestupku sepsaného na místě, z úředního záznamu strážníků a z výpisu evidenční karty řidiče a svědecké výpovědi strážníka S. vzal žalovaný za prokázané, že žalobce nebyl držitelem platného řidičského průkazu. Žalovaný uvedl, že žalobce byl vyzván k seznámení se s podklady rozhodnutí, protože se nedostavil ke svědecké výpovědi svědkyně P. a spisová dokumentace byla doplněna, ale tohoto práva nevyužil. Žalovaný dále uvedl, že sankce byla uložena v souladu s § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu ve spojení s § 12 odst. 2 zákona o přestupcích, přičemž k odpovědnosti za přestupek stačilo zavinění z nedbalosti ve formě nedbalosti nevědomé, jak hodnotil správní orgán I. stupně.

II. Žaloba

Ve včas podané žalobě žalobce za prvé namítal, že výroková část rozhodnutí správního orgánu I. stupně je stejně jako odůvodnění nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost. Z výroku rozhodnutí dle názoru žalobce vyplývá, že měl naplnit zákonné znaky dvou přestupků, ale nevyplývá z něj, zda uvedené přestupky žalobce spáchal či nikoliv. Výrok totiž neobsahuje formulaci, že přestupky žalobce „spáchal“, případně „byl uznán vinným ze spáchání přestupku“.

Další vadu rozhodnutí žalobce spatřoval v tom, že výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně ani jeho odůvodnění neobsahují informaci o tom, jaké povinnosti žalobce dle § 18 odst. 4, § 6 odst. 7 písm. a) a § 118 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu porušil. Žalobce uvedl, že správní orgán I. stupně buď vůbec neměl jasno v tom, pro jaké porušení konkrétních zákonných povinností žalobce odsuzuje, nebo mu bylo zatěžko údajné porušení povinností popsat slovními prostředky. Proto žalobce rozhodnutí o přestupku nerozumí, není totiž povinen si soukromě vykládat povinnosti, které měl porušit, nahlížením do zákona. Nezbytnou záležitostí rozhodnutí o přestupku je podle žalobce řádný slovní popis povinností, které měly být porušeny, a následná správná právní kvalifikace skutku.

V dalším žalobním bodu žalobce namítal, že o přestupku nerozhodla osoba, která ve věci prováděla dokazování a vedla řízení. Tím byla porušena zásada přímosti a bezprostřednosti řízení s dopadem na vyhodnocování důkazů. Dle žalobce účelem institutu oprávněné úřední osoby je, aby řízení, dokazování a rozhodnutí činila jedna úřední osoba.

Další žalobní námitkou žalobce brojil proti způsobu, kterým bylo určeno místo skutku. To bylo určeno nedostatečně konkrétně. Podle žalobce je ve fotodokumentaci podezření z přestupku místo přestupku určeno pouze jako Jablonec nad Nisou, byť je v dokumentaci o přestupku i údaj souřadnic podle GPS. Podle úředního záznamu policie mělo být měřeno v ulici Rychnovská, která je ovšem dlouhá 2 km. Na podporu tohoto tvrzení označil žalobce jako důkaz mapu z aplikace Google mapy s označení ■ ulice. Ze svědeckých výpovědí podle žalobce vyplývá, že měření se uskutečňovalo na ulici ■ v Jablonci nad Nisou. Na základě dokazování bylo místo spáchání přestupku určeno nedostatečně konkrétním způsobem, souřadnicím GPS žalobce nerozumí a z jejich číselného uvedení ve výroku rozhodnutí nedokáže zjistit, kde měl přestupek spáchat.

Žalobce dále namítal porušení práva na řádný proces. Popsal, že správní orgán I. stupně nepravomocně rozhodl, žalobce podal odvolání a na základě uvedené argumentace správní orgán I. stupně doplnil dokazování mimo ústní jednání svědeckými výpověďmi strážníků ■ a ■, tyto svědecké výpovědi však nevyhodnotil, do rozhodnutí o přestupku nepromítl a věc postoupil žalovanému jako odvolacímu správnímu orgánu. Podle žalobce nelze tento procesní postup podřadit pod doplnění řízení dle § 86 odst. 2 správního řádu, neboť se jednalo o zásadní dokazování ke zjištění skutkového stavu. Výsledky dokazování mohly být uplatněny až v odvolacím řízení, čímž došlo k porušení zásady dvojinstančnosti řízení. Svědecké výpovědi nebylo možné podle názoru žalobce realizovat mimo ústní jednání, ale pouze na ústním jednání ve věci.

Rozhodnutí je nezákonné i proto, že k měření rychlosti žalobcova vozidla došlo ze strany obecní policie za nedodržení § 79a zákona o silničním provozu. Správní spis neobsahuje písemné určení místa ze strany Policie ČR, na kterém může obecní policie měřit. Podle žalobce nedatovaný seznam ulic podle názvu na hlavičkovém papíře městské policie není řádným důkazem o oprávnění městské policie na daném místě měřit rychlost vozidel. Určení nelze dovozovat ani z otisku razítka Policie ČR s rubrikou odsouhlaseno, určení není podle žalobce totéž jako dodatečné schválení.

Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a žalobci přiznal právo na náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

V písemném vyjádření k žalobě se žalovaný plně odvolal na odůvodnění svého rozhodnutí. Vyslovil názor, že výrok prvostupňového rozhodnutí obsahuje formulaci, že žalobce „je vinen“ a také slovní vyjádření skutků, které byly žalobci kladeny za vinu. Rozhodnutí o přestupku vypracovala tatáž oprávněná úřední osoba, která prováděla dokazování v ústním jednání. Žalovanému pak není známa právní norma, podle níž by musela

rozhodovat totožná úřední osoba s osobou, která prováděla dokazování. Místo přestupku bylo ve výroku rozhodnutí určeno GPS souřadnicemi, což je dostatečné, ve spisové dokumentaci bylo místo přestupku vyznačeno na mapovém podkladu. Postup, kdy bylo řízení doplněno po vydání prvostupňového rozhodnutí, označil žalovaný za zákonný. Správní orgán I. stupně reagoval doplněním řízení na argumentaci žalobce, žalobci byla dána možnost seznámit se s doplněnými podklady. Žalovaný na základě doplněného řízení prvostupňové rozhodnutí žádným způsobem neměnil. Podle žalovaného spisová dokumentace obsahuje příslušné důkazy o tom, jak byly stanoveny určené úseky k měření rychlosti městskou policií, a nelze přijmout názor žalobce, že nebyl dodržen postup dle § 79a zákona o silničním provozu. Žalovaný navrhoval, aby soud podanou žalobu soud zamítl.

IV. Ústní projednání žaloby

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů, vycházel přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu, v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s.

K projednání žaloby nařídil soud ústní jednání. To proběhlo v nepřítomnosti žalobce v souladu s § 101 odst. 3 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. Žalovaný při něm setrval na svém stanovisku a navrhoval, aby soud žalobu zamítnul.

V. Posouzení věci soudem

Nejprve se soud musel zabývat namítanou nesrozumitelností výroku i odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, která by vedla ke zrušení napadených rozhodnutí pro vady ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Žalobce ji spatřoval v tom, že rozhodnutí nesplňuje zákonné požadavky na odsuzující rozhodnutí o přestupku.

K nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost soud v obecné rovině uvádí, že výrok rozhodnutí o přestupku je nesrozumitelný, trpí-li zásadními vadami, pro které nelze vůbec rozhodnutí podrobit soudnímu přezkumu. Například z výroku není zřejmé, kdo byl za přestupek uznán vinným a postižen, přestupkové jednání bylo nedostatečně identifikováno a popsáno tak, aby nebylo zaměnitelné s jiným, dále nelze zjistit počet a popis jednotlivých skutků, z výroku nelze seznat, jak bylo deliktní jednání právně kvalifikováno, případně jaká sankce byla rozhodnutím uložena či výrok je formulován tak, že rozhodnutí je nevykonatelné. Nesrozumitelným by pak bylo i rozhodnutí, jehož výroky navzájem či výrok a odůvodnění rozhodnutí se ocitnou v rozporu.

Podle § 77 zákona o přestupcích musí výrok rozhodnutí, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, formu zavinění, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce (§ 11 odst. 3), o započtení doby do doby zákazu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1).

Soud nesouhlasí s námitkou, že by z rozhodnutí správního orgánu I. stupně neplynulo, zda žalobce uvedené přestupky spáchal či nikoli a o jeho vině panovaly na základě znění výroku a odůvodnění rozhodnutí pochybnosti. Výrok prvostupňového rozhodnutí obsahuje formulaci, že žalobce jako obviněný z přestupku „*je vinen*“, následuje podrobný popis přestupkového jednání, kterým byl žalobce shledán vinným a které naplnilo zákonné znaky jednotlivých přestupků, současně bylo vysloveno, že „*přestupky spáchány nedbalostním jednáním*“. Podle přesvědčení soudu je výrok rozhodnutí srozumitelný a plyne z něj, že žalobce přestupky v něm uvedené spáchal a byl uznán vinným ve smyslu § 77 zákona o přestupcích. Soud konstatuje, že ani odůvodnění rozhodnutí není v tomto směru nesrozumitelné a výroku o vině žalobce plně koresponduje.

Další námitkou žalobce brojil proti tomu, že výrok ani odůvodnění neobsahují informaci o tom, jaké zákonné povinnosti měl žalobce svým jednáním porušit.

Soud zdůrazňuje, že na výrok rozhodnutí o přestupku jsou obecně kladeny vysoké formální požadavky. Ze skutkové věty musí vyplývat nejen popis skutku, který musí být vyjádřen nezaměnitelným způsobem, ale i všechny další okolnosti, které jsou rozhodné pro jeho právní kvalifikaci, tj. subsumpci pod konkrétní skutkovou podstatu přestupku. Z výroku rozhodnutí, jímž je obviněný shledán vinným ze spáchání přestupku, musí být jednoznačně zřejmé, jakého deliktu se z hlediska skutku i jeho právní kvalifikace dopustil, a jaká mu za to byla uložena sankce.

Tento požadavek podle přesvědčení soudu neznamená, že by musel správní orgán I. stupně, ať již ve výroku či v odůvodnění rozhodnutí o přestupku, citovat obsah jednotlivých zákonných ustanovení, podle kterých bylo žalobcovo protiprávní jednání právně kvalifikováno. Pokud žalobce zastává názor, že není povinen nahlížením do zákona zjišťovat, jaké povinnosti měl dle § 18 odst. 4, § 6 odst. 7 písm. a) a 118 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu porušit, nelze s ním souhlasit. Soud v tomto směru připomíná obecnou zásadu *ignorantia legis non excusat* (neznalost zákona neomlouvá). Soud je ovšem toho názoru, že byť nebylo znění shora uvedených ustanovení správním orgánem I. stupně citováno, z výroku rozhodnutí, jakož i z odůvodnění rozhodnutí, je zřejmé, jaké povinnosti řidiče žalobce porušil. Z popisu protiprávního jednání žalobce lze jednoznačně seznat, že žalobce porušil povinnost řidiče jet v obci nejvýše rychlostí 50 km/h, když byl potrestán za to, že uvedenou rychlost překročil o 11 km/h po odečtení přípustné odchylky měření; a dále že porušil povinnost mít při řízení u sebe doklad – platný řidičský průkaz, což logicky plyne z toho, že byl potrestán za to, že předložil řidičský průkaz neplatný, tedy takový, u kterého uplynula doba jeho platnosti. Námitku nesrozumitelnosti rozhodnutí nepovažoval soud za opodstatněnou.

Žalobce brojil rovněž proti způsobu, jakým bylo určeno místo spáchání skutku.

Obligatoří součástí výroku rozhodnutí o přestupku je dle § 77 zákona o přestupcích též *popis skutku s označením místa a času jeho spáchání*. Soud předesílá, že v „*rozhodnutí trestního charakteru (...) je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen – to lze zaručit jen konkretizací údajů obsahující popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby*

nemohl být zaměněn s jiným (...), jednotlivé skutkové údaje jsou rozhodné pro určení totožnosti skutku, vylučují pro další období možnost záměny skutku a možnost opakovaného postihu za týž skutek a současně umožňují posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu v daném konkrétním případě“ (dle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73, Sb. NSS č. 1546/2008, kromě toho všechny rozsudky Nejvyššího správního soudu dostupné na www.nssoud.cz). Smyslem přesného vymezení skutku ve výroku rozhodnutí, kterým je obviněný uznán vinným ze spáchání přestupku, je to, aby jeho jednání nebylo zaměnitelné s jiným jednáním a aby byly řádně vymezeny rozhodné okolnosti z hlediska posouzení překážky litispendence, dodržení zásady *ne bis in idem*, překážky věci rozhodnuté, z hlediska vymezení okruhu dokazování a pro zajištění práva na obhajobu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2015, č. j. 9 As 214/2014-48, či ze dne 25. 6. 2015, č. j. 9 As 290/2014-53).

V obecné rovině lze dále uvést, že v případě přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší povolené rychlosti je místo spáchání přestupku podstatné pro posouzení, zda k přestupku došlo či nikoli, tj. zda byla naplněna skutková podstata daného přestupku, případně za jakých okolností (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2014, č. j. 9 As 80/2014-37), přičemž otázka, zda je toto místo ve výroku rozhodnutí vymezeno dostatečně, závisí na okolnostech každého jednotlivého případu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2015, č. j. 4 As 63/2015-52).

V souzeném případě bylo místo spáchání přestupku ve výroku prvostupňového rozhodnutí vymezeno „v obci Jablonec nad Nisou na pozemní komunikaci ulice Rychnovská ve směru do centra města“ a současně byly uvedeny konkrétní souřadnice GPS. Takové vymezení místa přestupkového jednání společně s přesným určením doby jeho spáchání a popsáním způsobem jeho spáchání skutek dostatečně určitě vymezuje, aby nemohl být zaměněn s jiným, a žalobce nemohl být poškozen z hlediska zásady *ne bis in idem*, překážky litispendence, práva na obhajobu. Vymezení místa přestupku bylo dostačující také pro účely podřazení skutku pod uvedenou skutkovou podstatu.

Dále soud ověřil, že zjištěné místo přestupkového jednání odpovídá podkladům, které byly k přestupkovému jednání shromážděny. Tyto podklady určují místo spáchání přestupků dostatečně určitě, proto soud nevyhověl žalobcovu návrhu a dokazování provedené správními orgány nedoplnil o žalobcem předkládanou mapu z internetové stránky google/maps. Skutečnost, že přesné místo skutku nebylo uvedeno v úředním záznamu městské policie ze dne 11. 3. 2016, není pro věc podstatná. Za rozhodující soud považuje, že místo měření rychlosti žalobcova vozidla na ulici ■■■ v ■■■ směrem do centra bylo jednoznačně definováno konkrétními GPS souřadnicemi, které byly uvedeny v záznamu o přestupku z radarového měřiče, a že bylo zachyceno i v mapovém podkladu, jímž byl při ústním jednání proveden důkaz. Svědkyně strážník ■■■ pak vypověděla, že s vozidlem, z něhož byla rychlost měřena, stála hlídka na ulici ■■■ u zahradnictví. Oba svědci vypovídali k okolnostem měření i místu, kde bylo žalobcovo vozidlo zastaveno a kde proběhla silniční kontrola. Tato místa byla následně zanesena do mapového podkladu. Žalobce byl seznámen s veškerými podklady rozhodnutí, svědeckých výpovědí se účastnil. Místo spáchání přestupku tedy muselo být žalobci zřejmé, aniž by musel GPS souřadnicím nějak zvlášť rozumět. Lze dodat, že v průběhu celého řízení před správními orgány žalobce nevzněl žádné konkrétní námitky ve vztahu k určení místa, kde mělo k protiprávnímu jednání dojít. Ani případnými dotazy na

svědky, které mohl žalobce uplatnit, nesměřoval k detailnějšímu popisu místa přestupkového jednání, anebo k vyvrácení jimi tvrzených skutečností. Argumentaci právního zástupce žalobce Mgr. Jaroslava Topola, který v celé řadě přestupkových věcí zastupuje žalobce před správními soudy, považuje soud za účelovou, neboť v jiných projednávaných věcech tento právní zástupce naopak často namítá, že místo přestupkového jednání mohlo být identifikováno přesněji, např. právě uvedením GPS souřadnic.

Vadu prvostupňového rozhodnutí soud neshledal ani v tom, že ve věci vedla řízení a dokazování prováděla jiná oprávněná úřední osoba, než která o přestupku rozhodla. Jedná se o námitku, která se ve správních žalobách přestupců opakuje, aniž by žalobce současně uplatnil proti oprávněné úřední osobě konkrétní výhrady, v nichž lze případně spatřovat důvody jejího vyloučení, či konkrétně namítal, jak se takový postup promítnul do vyhodnocení dokazování v jeho neprospěch.

Ze spisu soud ověřil, že řízení vedl a dokazován prováděl ■■■ jako oprávněná úřední osoba (viz. příkaz ze dne 16. 3. 2016, protokol o ústním jednání a další písemnosti svědčící o jednotlivých úkonech správního orgánu I. stupně). Tato úřední osoba také rozhodnutí vypracovala, jak vyplývá z jeho písemného vyhotovení, a to jak ze spisového značky rozhodnutí, tak z kolonky „Vyřizuje: oprávněná úřední osoba ■■■“. Zásada přímosti a bezprostřednosti řízení tak nebyla porušena, postup neměl negativní vliv na hodnocení důkazů. Ze skutečnosti, že v rámci vnitřní organizace správního orgánu bylo rozhodnutí podepsáno vedoucím správního odboru, nelze nezákonnost rozhodnutí dovozovat. K této otázce se již vyslovil Krajský soud v Hradci Králové v rozsudku ze dne 31. 10. 2014, č. j. 51 A 17/2013-78, ve kterém dovodil, že není v rozporu se zákonem, pokud určená oprávněná úřední osoba s účastníkem projedná správní věc a vyhotoví o ní správní rozhodnutí, které nakonec podepíše vedoucí správního orgánu, tedy osoba s vrcholnou odpovědností za jeho chod. Nejedná se totiž o rozhodnutí úředních osob, ale o rozhodnutí správního orgánu jako celku, a záleží čistě na něm, jaké organizační opatření v tomto směru učiní.

K rozporovanému postupu, kdy správní orgán I. stupně doplnil odvolací řízení svědeckými výslechy strážníků B. a S. mimo ústní jednání, soud konstatuje následující.

Soud ze spisového materiálu zjistil, že žalobce ani jeho zmocněnec se ústního jednání konaného dne 11. 5. 2016 nezúčastnili, důvodem byla pozdní telefonická žádost zmocněnce o jiný termín ústního jednání. Žalobce ani poté, co se jeho zmocněnec seznámil s celým obsahem spisového materiálu, neuplatnil v průběhu řízení před správním orgánem I. stupně žádné konkrétní námitky a výhrady, k přestupkovému jednání, které mu bylo kladeno za vinu, se nevyjádřil. Prvostupňovému rozhodnutí se bránil pouze blanketním odvoláním, které ani k výzvě správního orgánu I. stupně nedoplňoval. Teprve v e-mailovém podání zmocněnce žalobce popíral, že by vozidlo řídil, namítal, že ho řídila jeho přítelkyně, současně uvedl, že nebylo řádně doloženo oprávnění obecní policie měřit rychlost v uvedeném úseku. Přesto, že podání nebylo podepsáno a následně nebylo doplněno ve smyslu § 37 odst. 4 správního řádu, tudíž by se k němu nemělo přihlížet, správní orgán I. stupně reagoval na uplatněné žalobcovy námitky provedením svědeckých výpovědí strážníků B. a S. a přítelkyně žalobce J. P., která ale podání svědecké výpovědi odmítla, a obstaráním písemného vyjádření Krajského ředitelství policie Libereckého kraje ze dne

11. 12. 2015 adresovaného Městské policii Jablonec nad Nisou.

Podle § 86 odst. 2 správního řádu *[s]právní orgán, který napadené rozhodnutí vydal, zašle stejnopis podaného odvolání všem účastníkům, kteří se mohli proti rozhodnutí odvolat, a vyzve je, aby se k němu v přiměřené lhůtě, která nesmí být kratší než 5 dnů, vyjádřili. Podle okolností dále doplní řízení. Ustanovení tohoto odstavce se nepoužije, bylo-li odvolání podáno opožděně nebo bylo-li nepřipustné.*

Z citovaného ustanovení jednoznačně vyplývá oprávnění správního orgánu I. stupně doplnit řízení. Důvodem pro takové doplnění řízení bude zpravidla právě tvrzení či námitky obsažené v odvolání. Výsledky doplněného řízení může správní orgán promítnout v autoremedurním rozhodnutí ve smyslu § 87 správního řádu, shledá-li na podkladě doplněného řízení odvolací námitky důvodnými. Jinak postupuje dle § 88 odst. 1 správního řádu, *předá spis se svým stanoviskem odvolacímu správnímu orgánu do 30 dnů ode dne doručení odvolání.*

Soud zároveň zdůrazňuje, že pro přestupkové řízení neplatí koncentrace řízení. Obviněný z přestupku může uplatňovat nové skutečnosti a navrhopat nové důkazy (§ 73 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích) i v odvolání; omezení stanovené v § 82 odst. 4 správního řádu na řízení o přestupku nedopadá (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115). I proto je doplnění přestupkového řízení ve fázi odvolacího řízení běžné, plně v souladu s § 86 odst. 2 správního řádu ve spojení se zásadou materiální pravdy, kterou je takové řízení ovládáno podle § 3, § 50 odst. 3 správního řádu.

V souzeném případě tedy správní orgán I. stupně nijak ze zákonného rámce shora uvedených ustanovení nevybočil, pokud k ověření žalobcových tvrzení uplatněných až v e-mailovém podání v průběhu odvolacího řízení doplnil dokazování svědeckými výpověďmi strážníků ■■■ a ■■■ a vyjádřením Krajského ředitelství policie Libereckého kraje ze dne 11. 12. 2015. Tyto důkazy samozřejmě nemohl správní orgán I. stupně promítnout do již vydaného rozhodnutí o přestupku ze dne 16. 5. 2016. Nelze však konstatovat, že provedené důkazy správní orgán I. stupně vůbec nehodnotil. Naopak doplněné řízení vyhodnotil, ovšem tak, že na jeho podkladě neshledal odvolání důvodným, což se promítlo právě v jeho postupu dle § 88 odst. 1 správního řádu. Nesouhlasí-li žalobce s tím, že toto, podle něj zásadní, doplnění dokazování se odehrálo až v rámci odvolacího řízení, připomíná soud, že to bylo důsledkem pasivního přístupu žalobce v přestupkovém řízení v I. stupni.

Žalobní námitku, v níž žalobce brojil proti tomu, že svědci byli vyslechnuti mimo ústní jednání, neshledal soud důvodnou.

Dle § 74 odst. 1 zákona o přestupcích platí, že *o přestupku koná správní orgán v prvním stupni ústní jednání.* Zásada ústnosti znamená, že správní orgán rozhoduje na základě ústně provedených důkazů, řídí jednání ústně, ústně vyhlašuje rozhodnutí, sám vyslýchá účastníky řízení, svědky, znalce (viz Kučerová, H. *Dopravní přestupky v praxi*. 2. přepracované a doplněné vydání, Praha: Linde, 2006, str. 192). Zákon o přestupcích tedy upravuje přestupkové řízení jako řízení zvláštní, kdy v I. stupni řízení se obligatorně koná ústní jednání, za přítomnosti obviněného z přestupku, tím je garantováno spolehlivé zjištění

skutkového stavu věci jako součást práva na spravedlivý proces, obviněnému je tak garantována možnost se k obvinění vyjádřit a obhajovat se.

Uvedené ustanovení, jehož porušení žalobce namítá, se dle názoru soudu vztahuje pouze na řízení v prvním stupni, tedy do vydání rozhodnutí prvostupňového správního orgánu. Soud zdůrazňuje, že přestupek žalobce správní orgán I. stupně v souladu s § 74 odst. 1 správního řádu projednal při ústním jednání dne 11. 5. 2016, v nepřítomnosti žalobce, proti čemuž žalobce námitky nevznsl. Postupuje-li správní orgán I. stupně podle § 86 odst. 2 správního řádu a doplňuje-li vzhledem k okolnostem případu řízení, řídí se obecnou úpravou pro nařízení ústního jednání a dokazování dle správního řádu.

Podle § 51 odst. 2 správního řádu platí, že *[o] provádění důkazů mimo ústní jednání musí být účastníci včas vyrozuměni, nehrozí-li nebezpečí z prodlení*. Smyslem uvedeného ustanovení je umožnit účastníkům řízení, aby mohli být přítomni při provádění důkazů, nebylo-li k jejich provedení nařízeno ústní jednání, a mohli tak realizovat své právo k prováděným důkazům se kvalifikovaně vyjádřit, svědkům klást otázky, což je považováno za imanentní součástí práva na spravedlivý proces.

Pokud správní orgán I. stupně v rámci doplnění odvolacího řízení k provedení svědeckých výpovědí a provedení důkazu listinným vyjádřením Krajského ředitelství Policie ČR nenařídil ústní jednání, dokazování provedl mimo něj, přičemž žalobce předem ve smyslu § 51 odst. 2 správního řádu o doplnění dokazování vyrozuměl, nijak tím jeho procesní práva nezkrátil. Zmocněnec žalobce byl svědeckým výsledkům strážníků ■■■ a ■■■ přítomen, jak o tom svědčí protokol ze dne 5. 8. 2016, mohl se tak provedeným svědeckým výpovědím vyjádřit, svědkům klást otázky, což neučinil. Byly mu předloženy rovněž listiny týkající se součinnosti městské policie s Policií ČR, i k těmto listinám, s jejichž obsahem se bezprostředně seznámil, se mohl vyjádřit. Žalobcovo právo na spravedlivý proces nebylo porušeno, napadené rozhodnutí není v důsledku postupu správního orgánu I. stupně při doplnění odvolacího řízení stiženo žádnou vadou.

V posledním žalobním bodu žalobce namítal, že nebyl ze strany městské policie dodržen § 79a zákona o silničním provozu.

Podle § 79a zákona o silničním provozu, který se týká měření rychlosti vozidel, platí, že *[z]a účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií*.

Součinností mezi Policií ČR a obecní policií se ve vztahu k § 79 odst. 8 zákona o silničním provozu, ve znění do 31. 12. 2008, zabýval již rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 31. 3. 2009, č. j. 51 Ca 6/2008-25, který dovodil, že součinnost byla naplněna již vzájemným odsouhlasením seznamu míst (lokalit), na kterých bude obecní policie měřit rychlost vozidel. Krajský soud v Hradci Králové přitom vycházel z toho, že je to především obecní policie, která má znalosti místních poměrů a může se tak efektivně měřením rychlosti vozidel spolupodílet na odhalování deliktního chování osob právě v území své působnosti, přičemž tak činí v zájmu rozdělení těchto pravomocí v součinnosti, resp. v dohodě s Policií ČR. S touto argumentací se soud plně ztotožňuje.

Ve spisu bylo dostatečně prokázáno oprávnění Městské policie Jablonec nad Nisou měřit rychlost vozidel ve smyslu § 79a zákona o silničním provozu též na úseku celé ulice Rychnovská. Toto oprávnění nebylo doloženo pouze nedatovaným seznamem ulic podle názvu na hlavičkovém papíře městské policie s uvedením rubriky odsouhlaseno Policií ČR s nečitelným podpisem, jak žalobce namítá. S ohledem na obsah námitek uplatněných žalobcem v průběhu odvolacího řízení totiž bylo dodatečně obstaráno i písemné vyjádření Krajského ředitelství Policie ČR ze dne 11. 12. 2015, jímž policie vyhověla návrhu městské policie a po vyhodnocení bezpečnosti situace v silničním provozu určila pro rok 2016 podle § 79a zákona o silničním provozu úseky v územní působnosti Městské policie v Jablonci nad Nisou, kde je městská policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Dle příloh tohoto písemného vyjádření mezi tyto úseky spadala i celá ulice ■■■. Soud tedy neshledal, že by rozhodnutí o přestupku žalobce bylo nezákonné z důvodu překročení oprávnění městské policie změřit rychlost jeho vozidla.

VI. Závěr a náklady řízení

Na základě shora uvedené argumentace dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná a zamítl ji v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle něhož účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

V souzeném případě měl úspěch žalovaný správní orgán, ten náhradu nákladů řízení nepožadoval, ostatně mu ani žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná

nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 18. května 2017.

Mgr. Lucie Trejbalová,
samosoudkyně